

IŠGELBĖTI TAUTĄ

www.uztarimas.lt

2010 m. KOVAS

Nr. 3 (61)

Dievo žodis

Bet jiems įsakiau štai ką: „Pakluskite mano balsui, ir Aš būsiu jūsų Dievas, o jūs būsite mano tauta. Vaikščiokite keliu, kurį jums nurodžiau, kad jums gerai sektųsi“ (Jeremijo 7,23)

Mylimi Bendradarbiai ir Draugai,

Kuo daugiau galvoju apie Dievo valdymą ir tvarką, tuo labiau suvokiu, kaip toli atsitraukę dauguma tikinčiųjų net nuo pačių mažiausių Dievo reikalavimų. Dievo tvarka yra JO VALDŽIA veikianti visatoje. Be Dievo tvarkos niekada nebus tikros jėgos, valdžios, palaiminimo ir klestėjimo, o kas svarbiausia, niekada nebus draugystės su Viešpačiu.

Draugystę galima apibūdinti taip: „draugai, plaukiantys harmonijoje viename laive, kurio vairininkas yra Kristus“. „Kas gali pakilti į šventą Viešpaties kalną? Kas gali stovėti Jo šventoje vietoje? Tas, kuris turi švarias rankas ir tyrą širdį; kuris nenukreipia savo sielos į tuštybę, ir apgaulingai nepriesiekia.“ Priežastis, kodėl tarp krikščionių yra tiek daug sumaišties, tiek daug dalykų, kurie neveikia, yra ta, kad jie visiškai nesilaiko Dievo DIEVIŠKOS TVARKOS. Kai tikintieji sugrįš prie Dievo vyriausybės tvarkos, jie patirs asmeninį apreiškimą ir visus palaiminimus: fizinį, materialų, emocinį ir dvasinį, nes jie automatiškai lydi Jo tvarką. Likti nuošaliai nuo Dievo tvarkos dėl mūsų nepalenkiamo užsispyrimo, tolygu pjauti betvarę, sumaišti, chaosą mūsų gyvenimuose ir santykiuose.

Paimkime kaip pavyzdį moterį santuokoje. Kritusios Ievos prigimtis kiekvienoje moteryje yra siekis paimti valdžią virš savo vyro. Tai kritusios moters prigimtis, ir tai nesusiję su išdidžiu vyro elgesiu, kaip tai apibūdina liberali humanizmo teorija. Kai moteris užgrobia valdžią, kai vaidmenys susikeičia, išskyla tai, ką mes paprastai, bet netiksliai, vadiname „Jezabelės dvasia“. Problema vis dėlto nėra Jezabelės dvasia moteryje, bet savanoriškas Ahabo silpnumas. Jei nebūtų Ahabo – nebūtų ir kontroliuojančios Jezabelės.

Dievo tvarka tokia, kad vyras yra GALVA savo santuokoje. Kai jam nepasiseka būti galva, atsiranda galimybė iškilti Jezabelei. Tuo momentu, kai moteriai yra leidžiama iškilti ir kontroliuoti, ji giliai paniekina vyrą savo gyvenime. Ahabas išstūmė moterį į nenormalią padėtį, nenumatytą Dievo, nes moteris negali būti atmesta. Iš savo pusės, apgailėtinas Ahabas prarado savo vyriškumą, ir darė tai, ką dažniausiai ir daro vyriškoji giminė. O būtent – atsiskyrė, nutilo ir pasislėpė už televizoriaus, už baro su savo draugais, už laikraščių, už bažnyčios, o šiais laikais – už pornografijos. Ir visą laiką Ahabas nekenčia savęs dėl savo ištižimo, ir leidžia žmonai užgrobti jo poziciją ir autoritetą. Nekreipdamas savęs, jis vis giliau grimzta į pyktį ir apmaudą, kuri išlieja ant silpnesnių už save. Toks įžūlus nusižengimas Dievo tvarkai atneša disharmoniją ar netgi karą. Tokiose aplinkybėse negali būti RAMYBĖS. Jei tokie dalykai tęsiasi metų metais, tai atsiliepia sveikatai, emociniam stabilumui ir visai su tuo susijusiai gerovei. Esant tokioms aplinkybėms, Viešpats negali laiminti, kol teisinga tvarka nebus įtvirtinta ar atstatyta. Kai tik vyras taps galva, kaip Viešpaties nustatyta, moteris paklus – šitas paklusnumas atneš tikrą meilę, pagarbą, pasišventimą ir visus Viešpaties palaiminimus. Visi emociniai, protiniai, dvasiniai bei fiziniai moters poreikiai BUS IŠKART PATENKINTI ir ateis harmonija.

Taigi, šis principas veikia kiekvienoje mūsų gyvenimo sferoje, kiekvienoje visuomenėje. Mūsų nesugebėjimas nusileisti vienas kitam ir tiems, kuriuos Viešpats paskyrė vadovauti, yra nusižengimas Viešpaties tvarkai. Mes niekada neturėsime RAMYBĖS ir POILSIO, ir gyvensime karo stovyje. Aš stebiuosi, kai tikintieji sako, kad Viešpats nelaimina jų, arba, kad jie negirdi Viešpaties balso, ar kad nėra džiaugsmo jų gyvenime. Liūdna, bet labai mažai tikinčiųjų turi tikrą džiaugsmą, nes jie praleidžia savo laiką religiška besistengdami padaryti išpūdį žmonėms ir Dievui. Aš nuolat matydavau, kad kai tik tikintieji atsiduodavo tikrai, valdančiai Dievo tvarkai, jie pirmą kartą savo gyvenime galėdavo išgirsti Jo balsą. Tai reiškia, kad kitais kartais, kai jie skelbdavo, kad girdėjo Viešpatį, tai, deja, buvo tik jų vaizduotė, žmonių balsai arba prieš balsas. Viešpats negali aprūpinti, palaiminti ir padėti tiems, kurie nesilaiko Jo tvarkos. Taigi, daugelis dalykų, įvardintų kaip Viešpaties palaiminimas, buvo įgyti manipuliuojant žmonėmis. Iš tikrųjų, jei žmonės gyvena meluodami ir apsimetinėdami, jie yra visiškai nutolę nuo Viešpaties paliepiamų.

Dievo tvarka – tai ne diktatūra ar kontrolė. Kur egzistuoja tokios savybės, ten yra baimė. Dievo tvarka yra paklusnumas Jo valiai ir principams, dėl to, kad turėtų būti malonu patikti Viešpačiui. Jėzus sakė: „Man patinka vykdyti Tavo valią, o Viešpatie“. Kai aš iš tiesų myliu Viešpatį, man nėra našta paklusti Jam. Pirmiausia dėl to, kad tai Jam patinka, o antra, dėl to, kad tokia Jo tvarka.

Kai pasiduodame Dievo valdančiai tvarkai, turime: saugumą, laisvę, ramybę, džiaugsmą, pergalę ir POILSĮ. Viešpats duoda savo autoritetą ir jėgą tiems, kurie gyvena pagal Jo nuostatas. Tai yra būtent tai, apie ką Viešpats kalbėjo sakydamas: „Palaiminti romieji, nes jie paveldės žemę“. Jei kas ir pažino Dievo valdančią tvarką, tai buvo apaštalas Paulius. Jei kas buvo persekiojamas – tai buvo Paulius. Jei kas kada norėjo pažinti Viešpatį – tai buvo Paulius. Galbūt nėra vienas žmogus dėl Kristaus neatsižadėjo tiek daug, kaip tai padarė Paulius, kuris žinojo kaip paklusti ir sekti paskui Dievo nurodymus. Paulius jautė Dievo pagalbą visą savo gyvenimą, net ir tada, kai buvo plakamas. Jis iš tikrųjų mirė, kad gyventų; prarado, kad įgytų, ir visus pasaulio turtus laikė mėšlu, dėl „Tobulo Kristaus pažinimo“. Jeigu tu, kaip asmenybė, nepaklūsti Dievo ar žmonių tvarkai, tu negali klestėti ir turėti poilsį. Toks yra Dievo troškimas Jo žmonėms – kad jie nusilenktų Jo dieviškai tvarkai ir valdžiai, nes tai yra teisinga. Ir dar dėl to, kad Viešpats ilgisi laiminti Savo žmones, bet negali, kol mes nepaklūstame Jo VADOVAVIMUI IR TVARKAI, kurią Jis mums nustatė.

NIEKO NEPRARASI, PADARĘS KELETĄ DŪRIŲ:

Jeigu aš būčiau žinojęs tai anksčiau ;-(

Kai ištinka insulto priepuolis, išlik ramus. Sek žemiau aprašytais nurodymais!! Ši informacija iš kinų profesorius.

Turėk savo namuose švirksštą ar adatą, kad galėtum jais pasinaudoti... Tai puikus ir neįprastas būdas pagelbėti priepuolio atveju. Skaityk toliau, nes vieną dieną tai gali kažkam padėti.

Tai nuostabu...

Laikyk tai labai arti savęs. Tai puikūs patarimai. Skirk minutę perskaityti juos. Negali žinoti, gal nuo tavęs priklausys kažkieno gyvenimas.

Mano tėvas buvo paralyžiuotas, o vėliau mirė nuo insulto priepuolio. O kad aš būčiau žinojęs apie šitą pirmąją pagalbą anksčiau. Kai ištinka insultas, kapiliarai smegenyse palaipsniui pratrūksta.

Kai ištinka priepuolis, išlik ramus.

Nesvarbu, kur nukentėjęs žmogus yra, nejudink jo/jos... Nes jei pajudinsi – kapiliarai sprogs.

Padėk atsisėsti ten, kur jis/ji yra, tam, kad jis/ji nenukristų vėl. Ir tada gali daryti kraujo nuleidimą.

Būtų geriausia, jei namie turėtum medicininį švirksštą. Kitu atveju, pravėrs siuvimo adata arba smeigtukas:

Palaiyk adata/smeigtuką virš ugnies (dėl sterilizavimo), tada pradurk visų 10 pirštų galus.

- 1. Neieškok jokių akupunktūrinių taškų, tiesiog durk apie 1mm nuo nago.**
- 2. Durk taip, kad pradėtų bėgti kraujas.**
- 3. Jei kraujas nepasirodo, išspausk jį savo pirštais.**
- 4. Kai visi 10 pirštų kraujuoja, palauk kelias minutes, tada nukentėjęs atgaus sąmonę.**
- 5. Jei aukos burna yra perkreipta, trink jo/jos ausis, kol paraudonuos.**
- 6. Tada durk į kiekvieną ausies spenelį po du kartus, kad pasirodytų po du kraujo lašus.**

Po kelių minučių nukentėjusysis turėtų atgauti sąmonę. Palauk, kol jis/ji atgaus įprastą būklę, be jokių nenormalių simptomų, tada vežk į ligoninę. Priešingu atveju, jei skubotai veši jį/ją į ligoninę (nesuteikęs šios pirmosios pagalbos), nelygus, duobėtas kelias sukels kapiliarų sprogimą smegenyse.

Jeigu jis išsaugojo savo gyvenimą, net jei jis vos vaikšto, tai yra tik DIEVO malonė. Aš išmokau šį kraujo nuleidimo būdą iš kiniečių tradicinio gydytojo Ha Bu Ting, kuris gyvena San Juke.

Be to, aš turėjau ir praktinį patyrimą. Taigi, galiu pasakyti, kad šis metodas 100% efektyvus. 1979 m. aš mokiau Fung Gaap Koledže Tai Chung'e. Vieną popietę, man bemokant į klasę įbėgo uždusęs mokytojas sakydamas: „Ateik greičiau, mūsų vadovui – insultas“. Skubiai nuėjau į trečią aukštą. Kai pamačiau mūsų vadovą, Mr.Chen Fu Tien, jis buvo išbalęs, kalba nerišli, burna perkreipta – buvo visi insulto simptomai. Tuoj pat paprašiau praktikuojančio studento nueiti į vaistinę už mokyklos ir nupirkti švirkštą. Gavęs švirkštą juo dūriau į visus Mr. Chen'o pirštų galiukus. Kai visi 10 pirštų kraujavo (kiekvienas su žirnio dydžio kraujo lašu), po kelių minučių Mr. Chen'o veidas vėl buvo normalios spalvos, o į akis grįžo gyvybė, tik burna tebebuvo surakinta. Tryniau jo ausis, kol jos prisipildė kraujo. Kai tapo raudonos, pradūriau jo dešinės ausies spenelį dukart, išleisdamas du kraujo lašus. Kai ant abiejų ausų buvo po du kraujo lašus, įvyko stebuklas. Per 3-5 minutes jo lūpų forma tapo normali, o kalba aiški.

Mes leidome jam minutėlę pailsėti, išgėrėme puodelį karštos arbatos, padėjome jam nulipti laiptais ir nuvežėme į Wei Wah ligoninę. Pabuvęs ten vieną naktį, kitą dieną grįžo į mokyklą dirbti. Viskas veikė normaliai. Neliko jokių pasekmių. Kitu atveju, pakeliui į ligoninę insulto auka dažniausiai patiria neatitaisomą smegenų kapiliarų sprogimą. Ir to pasekmė būna tai, kad jie pilnai neišgyja. Taigi, insultas yra antra mirties priežastis. Tie laimingieji, kuriems pasiseks išgyventi, gali likti paralyžiuoti visą gyvenimą. O tai yra siaubingas dalykas.

Jei tik mes prisimintume šį kraujo nuleidimo metodą ir nedelsiant imtume gelbėti gyvybę, per trumpą laiką nukentėjęs žmogus būtų atgaivintas ir atsigauntų šimtu procentų.

*Pastorius Maiklas Hovardas
Išvertė Audronė Kryževičienė*

Mane džiugina Dievo Dvasios darbas Lietuvoje, Kristaus kūne. Krikščionybė, tai daugiau nei žmogaus, kaip asmens susitikimas su Dievu, tai – Kristaus triumfas. Jo žmonėse, Bažnyčioje, skelbiant valdžioms ir kunigaikštystėms. Jo Šventoji Dvasia juda tautoje ragindama žmones sutikti su tuo, kas jau yra atlikta Golgotoje.

Prieš keletą savaitių teko būti Dievo žmonių susirinkime Trakų rajone. To susirinkimo unikalumas pasireiškė, mano supratimu, tuo, kad žmonės į jį susirinko inspiruoti Šventosios Dvasios. Dalyvavo labai skirtingi tikintieji. Gal iš dešimties bendruomenių. Gal kažkas turėjo savų minčių, savų supratimų, koks turi būti susirinkimas. Aš asmeniškai tą dieną nieko nelaukiau, nes mačiau Viešpaties atliekamą darbą. Ir tai buvo puiku. Komentuoti, kritikuoti ar tobulinti Dievą negaliu. Kai aš, kaip žmogus, bandau padėti Dievui, tai yra labai žmogiška ir labai matoma. Bet matoma tai yra tada, kai yra su kuo lyginti. Galiu visą gyvenimą galvoti, jog turiu Jo tikėjimą, ir manyti esąs stiprus – iki tol, kol Dievo realumas neaplanoko manęs. Tada suvokiu, kad viską atlieka Jis, Jo Malonė. Nei vienas žmogus negali pasakyti, jog Jam padėjo. Mes tik sutinkame suo tuo, kas Jis yra. Tačiau tai labai daug, matyti Kristų, kai Jis pranašų žodžiuose,

kai Jis ėdžiose, kai Jis apipjaustomas Šventykloje, kai Jis ant Atsimainymo kalno, kai Jis ant kryžiaus, ir kai Jis Tėvo dešinėj, virš visko...

Tebūna palaiminti žmonės, kurie tiki ir ieško Jo!

Pastorius Kęstutis Eimutis

OUT OF AFRICA

www.kalibu.org

Akademija gyvena labai aktyvų gyvenimą. Čia vyksta naujos statybos, statomi nauji bendrabučiai, nauji namukai misionieriams ir kitiems darbuotojams. Bendrabučių mums vis dar trūksta, kai kurie moksleiviai gyvena bendrabučiuose, kurie pagal planą turėtų būti klasėmis. Viena iš naujų namų (juos čia vadiname kotedžais) apsigyvens pastoriaus iš Zimbabvės šeima.

Užbaiginėjamas tilto statymas, kuris palengvins susisiekimą mokyklos teritorijoje. Iki šiol, norint pasiekti moksleivių bendrabučius, tekdavo važiuoti iš mokyklos teritorijos transportu ir kelionė trukdavo net 20 minučių, dabar tai bus galima padaryti per 2-3 minutes.

Savaime aišku, kad pamokos yra moksleivių veiklos pagrindas, mokytojai dirba tikrai daug, reikalavimai, keliami mokytojams mokykloje, yra tikrai aukšti, jie turi dėstyti savo mokomuosius dalykus, budėti pertraukų metu, konsultuoti mokinius, organizuoti jų sportinę ir užklasinę veiklą. Daugelis mokytojų gyvena čia, mokykloje, ir prižiūri apie 700 bendrabučiuose gyvenančių moksleivių. Tai tikrai didelis iššūkis, reikalaujantis ištvermės, išminties ir atsidavimo.

Popamokinė veikla čia privaloma kiekvienam moksleiviui. Turime daug popamokinės veiklos

būrelių ir labai džiaugiamės šiuo metu pas mus viešinti Jolita Vadopalaitė iš Londono, kuri yra tikrai gabi ir užsidegusi renginių organizatorė. Ji atvyko sausio 2 dieną ir pas mus darbavosi net septynias savaites. Ji išskrenda vasario 20 dieną. Per šį laiką ji atliko tikrai milžinišką darbą organizuodama įvairiausių renginius. O tam reikėjo tikrai daug laiko, energijos ir nemažų finansų. Buvo suorganizuota sveikos gyvensenos popietė, o tiksliau – dvi popietės, šis renginys palietė fizinės, emocinės ir dvasinės sveikatos klausimus. Moksleiviams buvo patarnauta tikrai profesiskai ir visapusiškai.

Mokytojų išvyka į Zombą buvo jiems tikras atokvėpis. Kalnų vėsa, sportiniai žaidimai, bendravimas ir „karališki“ pietūs, kuriuos paruošė kartu į kelionę važiaavusios mokyklos vyr. virėjos, tikrai džiugino mokytojus, atgaivino juos ir suteikė naujų jėgų sėkmingai užbaigti trimestrą.

Kitas renginys buvo šokių popietė. Tam reikėjo didžiulės komandos ir ilgo pasiruošimo. Tai buvo naujų šokių grupių mokykloje pradžia. O tų grupių buvo net aštuonios, kurioms vadovavo net penki mokytojai. Vienas iš jų – Ari Rytkönen'as, jis atvyko iš Suomijos ir pradėjo dirbti mokykloje šokių mokytoju. Ariui 31-neri. Jis yra profesionalus modernaus šokio šokėjas.

Ari paklausėme kas jį paskatino atvykti į mūsų mokyklą:

-Per labai trumpą laiką Dievas stebuklingai prakalbo ir patvirtino, kad aš paliksiu savo šalį pasibaigus 2009 –tiesiems. Tada aš sutikau pastorių Maiklą ir visos detalės buvo sudėliotos į vieną paveikslą. Pradėjau „pakuoti“ savo gyvenimą ir ruoštis greitiems pasikeitimams.

greitiems pasikeitimams.

Sekantis klausimas: Ar tu turi konkretų projektą, su kuriuo tu dirbsi?

-Greičiausiai mano pagrindinis užsiėmimas bus moksleivių mokymas šokti. Esu tikras, kad Dievas panaudos ir mano grojimą gitara.

Aris šokių popietei paruošė du tikrai įdomius šokius: šiuolaikinį šokį su jaunesniais berniukais ir kaperą su vyresnių jaunuolių grupe. Dvi valso šokių grupes mokė Kristina, jai padėjau aš (Edmundas).

Šiuo metu į mokyklą yra atvykę keletas žymių Malavio muzikantų, jie yra krikščionys. Vakar jie pradėjo specialias muzikos pamokas, o penktadienį vėl turėsime renginį – muzikos ir šokių vakarą, į kurį yra pakviesti ir tėvai.

Nuo šio mėnesio pradžios mokykla turi naują darbo etatą – tai viešųjų ryšių direktoriaus pareigos, kurias eina ponija Judith Mindress. Tai gera galimybė plėsti mokyklos ryšius. Mes jau užmezgėme bendradarbiavimo ir draugystės ryšius su dviem Lietuvos mokyklomis. Šie ryšiai galėtų

tapti ta grandimi tarp Lietuvos ir Malavio, kuri padėtų abiem šalims užmegzti diplomatinius santykius, per šią jungtį galėtų ateiti dvasiniai ir fiziniai palaiminimai Lietuvai, o taip pat ir Malaviui.

Dar vienas naujas bendras mokyklos ir Kalibu misijos projektas – senelių namų statyba Nsanžės rajone (Malavio pietinėje dalyje), kur gyventojų tankumas yra didžiausias šalyje, oro temperatūra taip pat aukščiausia. Prieš kelias dienas teko tenai pamokslauti. Džiaugiausi galėdamas patarnauti tenai, kur mažai misionierių nori nuvažiuoti, mažai kas nori kurti misijas šiame regione. Žmonės gyvena tikroje tamsoje, išsimokslinimo lygis yra žemiausias šalyje visų pirma dėl tradicinių įsitikinimų ir šeimų santykių. Šeimose didžiausią įtaką atlieka dėdė, kuris atsakingas už savo brolių ir seserų vaikų išsilavinimą, jis palaimina arba sustabdo vedybas ir daro įtaką daugeliui dalykų. Šiame regione vyrauja poligamija. Čia vyras atvirai kalba apie savo žmonas, šeimas, savo dideles atsakomybes. Šių tradicijų vaisiai akivaizdūs, ryškus atsilikimas visose gyvenimo srityse lyginant su kitais Malavio regionais.

Taigi, greitai prasidės senelių namų statybos. Bet tuo neapsiribosime. Tenai turėtų įsikurti misijų centras, kuris palaimins ne tik pagyvenusius žmones, bet ir atneš šviesą visam regionui.

Edmundas Bartulis

KNYGA

ESU NUKRYŽIUOTAS SU KRISTUMI (tęsinys)

Nukryžiuotas Jėzus buvo paimtas **į dangų**, o išdidusis fariziejus nublokštas prie Jo kojų **į dulkes**. Nuo tada Pauliui vienintelis dangaus ir žemės stebuklas buvo Dievo Sūnus ant kryžiaus. Šitame nuostabiame kryžiaus spindesyje Paulius mato savo tautos vyresniųjų, nukryžiuotųjų „šlovės Viešpatį“ nusikalstamą nesupratingumą. Paulius tarsi dreba, kai stebi pakibusį virš jo tautos netikėjimo pavojų ir nuodėmės prakeikimą. Tačiau jis taip pat regi tai, kad Jėzus Kristus kabojo ant kryžiaus kaip sutaikinamoji auka už savo tautos nuodėmes, ir kad kryžiaus papiktinimas jam bus ne tik pasmerkimas, bet ir išgelbėjimas. Bet Apaštalo ereliškas išvalgumas skverbiasi dar giliau; prieš jį išsiskleidžia neaprėpiama palaimintos kryžiaus įtakos panorama. Jis ir žydus, ir graikus, ir visas žemės tautas matė apkaltintas ir išgelbėtas ant kryžiaus. **Apkaltintas:** nes „Dievas visus uždarė nepaklusnume“ (Rom 11, 32), panaikino viską, kuo jie galėjo girtis, užčiaupė visas burnas, kad VISAS PASAULIS taptų prieš Jį kaltas (Rom 3,19-27); **ir išgelbėtas:** „Tai Dievas Kristuje sutaikino su savimi pasaulį, nebeįskaitydamas žmonėms jų nusikaltimų... Nes Tą, Kuris nepažino nuodėmės, Jis padarė nuodėme dėl mūsų, kad mes Jame taptume Dievo teisumu“ (2 Kor 5,19-21). Tokį Apaštalas mato kryžių per visus laikus ir amžius, kaip apkaltinimo ir išgelbėjimo vėliavą. Apaštalas ant kryžiaus matė Tą, Kuriuo ir Kuriam buvo sukurta visa visata, Kuris buvo pagimdytas prieš kūrinių pradžia, Kuris yra nematomo Dievo atvaizdas (Kol 1,15); matė tą, Kuris buvo nukryžiuotas dėl silpnumo (2 Kor 13, 4). Gyvybės davėjas buvo prarytas mirties. Juo gyvenantis pasaulis buvo su Juo nukryžiuotas; pasaulis mirė ir numirė drauge su Juo. Kryžiaus šešėlis krito ant visos visatos, panaikindamas jos reikšmę.

Visa kūrinija ir žmonija tapo galutinai demaskuota Kristaus jėgoje ir šlovėje. Jie užantspauduoti pasmerkimu, mirtimi ir praryti kryžiaus prakeikimo bedugnės. Visa tai Paulius matė kryžiuje, ir dar jis matė, kaip Saulius iš Tarso tapo nauju kūriniu, Apaštalu Pauliumi. Todėl Paulius ŽINO ir liudija : „ESU NUKRYŽIUOTAS KARTU SU KRISTUMI“ (Gal 2,19). Kas regėjo kryžių taip, kaip Paulius, tas nesipriešino, kad jo senas gyvenimas persikūnytų į naują. Jis niekad lengvabūdiškai nežiūrės į Golgotos auką. Jis žino, kad priklauso žmonėms, kurių nuodėmės užkėlė Dievo Sūnų ant kryžiaus. Jis į pasaulį ir į žmones žiūri kitaip. Jis regi juos, kaip regi Dievas, per kryžiaus vėliavą, kaip **į sunaikintus, beverčius, nuteistus, nukryžiuotus**. Jis jau nebemyli pasaulio ir to, kuris pasaulyje. Dabar jis žino Biblijos požiūrį į „kūną“. Kūno grožis ir jo vilionės prarado jam įtaką ir jėgą. Pasaulio vilionėse jis mato baisų priešišumą didžiajam kryžiaus darbui. Jis laiko neapykantoje tėvą, motiną, žmoną, vaikus, brolius ir seseris (Lk 14, 26) **Dievo** neapykanta. Toks savųjų atmetimas **neturi savyje** žmogiškojo pykčio, jis nuo to laisvas. Tai yra nusigrėžimas nuo visko,

kas kūniška, kad Dievas galėtų nuodėmingą kūną pasmerkti savo Sūnaus kūne ant kryžiaus (Rom 8, 3). Ir ypatingai jis neapkęs **savo** gyvybės. Jis niekad neišdrįs kreipti žvilgsnio į **save**, kaip buvo iki tol. Jo „aš“ šlovė ir jėga pradingo. Kas iš tiesų **pamatė save** ANT KRYŽIAUS SU KRISTUMI, to visi nariai ir esybė **pripildyti** KRYŽIUMI. Kiekvienas, nors ir pats menkiausias **išdidumas** jame bus **paralyžuotas**. Jis **negali** vykdyti to, ko reikalauja jo kūniška prigimtis. Jis pasijus **prikaltas, nugalėtas** Dievo, paimitas nelaisvėn ir nuo visko **atskirtas**. Tai įvyksta todėl, kad jis mato save ir pasaulį nukryžiuotą su Kristumi ir pasaulis mato jį ant kryžiaus (Gal 6,14). Panašiai, kaip prisikėlusio Viešpaties kūne išliko nukryžiovimo žymės, taip pat matosi ir kryžiaus žymės **kiekviename** tikinčiojo, **nukryžiuoto su Kristumi, judesyje**. Aš pažinojau vieną žmogų, kuris dalindavo traktatus 4 klasės vagonė. Kai jis įteikė vienam girtam žmogui „skrajutę“, tas kirto jam į veidą. Matant jo stiprų ir stambų kūną, buvo aiškiai matyti, kad jis lengvai gali kirsti skriaudėjui atgal. Tačiau jis išliko nuolankus, nukryžiuotas su Kristumi, ir tyliai, tarsi nuo KRYŽIAUS, tarė: „jeigu norite, galite man kirsti dar kartą, bet žinokite, kad mano Gelbėtojas jus myli, aš jus taip pat myliu“. Tai nepaprastas žmogaus susilaikymas arba susivaldymas. Paprastai žmogiška jėga veržiasi atsakyti tuo pačiu, norėdama apginti save, bet tik ne tas, kuris buvo paaukotas Kristuje. „Kaip avinėlis, vedamas pjauti, ir kaip avis, kuri tyli prieš kirpėjus, jis neatvėrė savo burnos“ (Iz 53, 7). Taip elgiasi visi, kas paliko su Kristumi ant kryžiaus savo valią ir savęs vertinimą.

Pažvelkite į Paulių: Kryžius iš jo atėmė bet kokią išmintį, jėgą ir šlovę. Žiūrintį į kryžių Paulių Dievas apgaubė kitokia išmintimi – išmintimi, kurios jis negalėjo išmokyti Gamalielio kojų; išmintimi, kuri atvedė jį į pažinimą: „**nes aš žinau, kad manyje, t.y. mano kūne negyvena gėris**“ (Rom 7,18). Atkreipkite dėmesį, kokia teisinga matuokle tapo Kristaus kryžius jam savęs vertinime: „**Nieko gero**“. Nieko gero manyje! Tai savo valios žūtis, tiksliai atitinkanti nukryžiovimo su Kristumi būseną. Ar nuostabus Apaštalo Pauliaus nuosavojo „aš“ sudužimas tapo mūsų palikimu? Tik taip pažinus Kristaus kryžiaus reikšmę suprantama teisingai. Ar mes jau peržengėme savo „**Nieko gero**“ ribą? Tik už **šios ribos** gali būti nukryžiovimo būsenoje. Tik suvokę savo silpnumą, žmogus **atsiskiria nuo savo senosios prigimties**.

Kai Kristų vedė į kaukolės vietą, sugriebė Simoną Kirėnietį, kuris ėjo namo iš lauko, ir privertė jį nešti Kristaus kryžių iki bausmės vietos, o po to jį paleido. Ar ne taip būna su daugeliu, kurie prisilietė prie Kristaus kryžiaus? **Tarsi privertus žmognėms**, t.y. įtikinamų, **žmogiškos išminties** žodžių įtakoje, **kažkurį laiką** jie nešioja skirtą Kristui našta, **bet patys SU KRISTUMI ant kryžiaus niekad neišs**. O ką Pats Kristus patraukia prie Savęs Šventąja Dvasia, tas žino, kad jis pašauktas su Tuo, Kuris buvo nukryžiuotas už mūsų nuodėmes ant kryžiaus (Jn 12, 32) ir sako: „aš teisingai gavau, ko mano darbai buvo verti, o Šitas nieko blogo nėra padaręs“ (Lk 23, 41). Ten ant kryžiaus kabo ir fariziejus Saulius – toje pačioje padėtyje ir tokiose pačiose kančiose, kaip plėšikas iš plataus kelio.

Tik tada, kai mes atsistojame ant tokios tikėjimo žemės, nuo kurios matomas mūsų nukryžiovimas su Kristumi, **mes pasieksime pergalę prieš nuodėmę**. Kas kryžiaus šviesoje prarado savo vertingumą iki **nulinio laipsnio**, ir pamatė save nukryžiuotą, tas paliks SAVAVALIŠKĄ kovą su nuodėme, kurioje daugelis išsikankina „smūgiuodami lyg į orą“ (1 Kor 9, 26). Visi, kurie grumiasi neteisingai (2 Tim 2, 5), grumiasi Sinajaus įstatymo laukuose. Jie vykdo **įstatymo darbus**, vietoj to, kad gyventų tikėjimo ir laisvės įstatymu (Rom 3, 27; Jok 1, 25; 2, 12). O kiek dar daug šitaip „grumiasi“ be jokios sėkmės! Tai vis tokie žmonės, kurie dar nesuvokė savo silpnumo. **Lyg iš reikalo** jie tiki, kad jų „skolos raštas“ yra prikaltas prie kryžiaus ir panaikintas (Kol 2,14), bet kad ir jie **patys** yra nukryžiuoti ir išlaisvinti iš nuodėmės **valdžios**, tuo jie vis dar negali įtikėti. Jie vis dar tiki savimi! Priežastis, kodėl jie nepriima tiesos apie nukryžiovimą yra ta, kad jie dar neatsisakė laisvės savavališkiems darbams. Jie tiki, kad juose, t.y. jų „palaimintuose kūnuose“ dar gyvena **daug gėrio**.

(Bus daugiau)

Artur Guk

*Koordinatorius Vaclovas Jočys (mob. tel.: (8~640)10112; el. paštas: vaclovas.jocys@gmail.com)
Leidinį paruošė Irena Zimnickienė (mob. tel.: (8~673)10644; el. paštas: irenazim@gmail.com)
Leidinuką galima rasti Bažnyčios puslapyje www.uztarimas.lt*